

ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

„Tebenned bízunk eleitől fogva” (90. zsoltár)

AZ IGE MELLETT

„Isten a mi oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban. Azért nem félünk, ha megindul is a föld és hegyek omlanak a tenger mélyébe.” /46. zsoltár/

Szeretettel köszöntöm lapunk olvasóit!

Nagyot fordult a világ velünk a 2020-as esztendőben. Január elsején még vígan azt gondoltuk, hogy az életünk továbbra is abban a biztonságos és nagyjából kiszámítható, kényelmes mederben fog folytatódni, amihez már hozzászoktunk, s ha egy újabb járvány is ütötte fel a fejét a világban, elég távol van az tőlünk. Aztán néhány hét leforgása alatt kiderült, hogy manapság már a vírusok is utazgatnak repülőgépen, mintha turisták lennének. Márciusra pedig megérkezett hozzánk is az a szép új világ, amiben nincs helye még a kézfogásnak sem, nemhogy a puszkodásnak. Pedig idős szeretteink mennyire vágnak egy ölelésre, egy meghitt, közös ebédre vagy egy kötetlen családi ünneplésre!

Nagyot fordult velünk az élet: kiderült, hogy a mi bombabiztosnak hitt, kényelmes világunk nagyon is törékeny és sebezhető. Elég csak egy icipici kis vírusnak belekerülni a rendszerbe, s az máris elkezd akadozni, mert a gyártósor leáll, a szállítmányozás késlekedik, az emberek pánikrohamot kapva felvásárolnak mindent a boltokban és a patikákban, s mert az életünk teljesen beleépült a fogyasztói társadalomba. Egy láthatatlan kis „semmisség” olyan szituációt teremtett, amire a II. világháború óta nem volt példa: el kellett kezdenünk megbarátkozni a házi karantén kényelmetlen szorosságával, bezártságával, kényszerével. S bár sokan a vidámabb oldaláról igyekeztek megközelíteni az életet, mégis a legtöbb embert belülről ott feszítette a kérdés: vajon a karantén után lesz-e még állása, lesz-e miből fizetni a hiteleit, a rezi számlákat, az autót és a mindennapi szükségleteket?

Nagyot fordult velünk a biztonságérzetünk is. Ha 2020 januárjában megkérdeztek volna, hogy hívják az országos tisztifőorvost, valószínűleg nem tudta volna. Mára azonban az egész ország megismerte a nevét, hiszen naponta tájékoztat bennünket a megfertőzöttek és elhunytak számáról. S ha minden nap meghallgatod őt, akkor bizonyosan megtelik a szíved a járványhelyzet okozta bizonytalansággal. Hiszen azok sem gondolták volna, hogy így járnak, akik most statisztikai adattá váltak számunkra.

Nagyot fordult velünk a világ, de csak azért, mert azt másnak, többnek, erősebbnek hittük. Valójában azonban Istentől kívül nincs semmi, ami sziklaszilárd és biztos lenne. Minden nemzedék átéli, hogy olykor-olykor megindul a föld és mozdíthatatlannak hitt hegyek omlanak a tenger mélyébe, mert jön egy világégés, egy világválság vagy valami más!

Nem a világ változott meg, hanem csak mi jőzanodtunk ki. Bárcsak ez a kijőzanodás elvezetne Jézus Krisztusig! Mert ebben a bizonytalan világban csak Nála találunk valós biztonságot, békességet, segítséget, jövőt. „Isten a mi oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban. Azért nem félünk, ha megindul is a föld és hegyek omlanak a tenger mélyébe.” – olvassuk a 46. zsoltárban. Kapaszkodjunk hittel belé, s akkor történhet bármi, mi élő reménységgel tekinthetünk előre!

Faragó Csaba lelkipásztor

Különös karácsony

Amikor nehéz élethelyzetbe kerülünk, hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy ez csak velünk történhet meg - akár a most következő, koronavírussal megterhelt, távolságtartó karácsony is. A karácsonyi ünnepkör hagyományosan a családok, közeli-távoli rokonok találkozásának alkalma, amikor Jézus születésének öröme túl a meghitt együttlét örömeiben is osztozunk. Fájdalmas tudomásul venni, hogy talán éppen azoktól, akik számunkra a legfontosabbak, kell – féltő szeretetből vagy kényszerűségből – távol maradnunk.

Azonban, ha őszintén szembenézünk a múlttal, rádöbbenünk, hogy mindig voltak nehéz karácsonyok, amikor az élet nem a megszokott kerékvágásában folyt és az ünnep is szomorúbban telt. Ha csak az előző évszázadra tekintünk vissza, szívszorogató szembesülni azzal, hogy voltak, akiknek a tűzszünet jelentette a „karácsonyt”, vagy akiknek csak a frontról küldött képeslapja érkezett meg a karácsonyi együttlétre. Voltak, akiknek írni sem volt lehetőségük a hadifogságból, csak egymásért a távolból imádkozni; vagy évtizedekig kényszerültek a karácsonyt egymástól elszakítva ünnepelni a határ innenső és túloldalán. Voltak, akik betegség vagy mélyszegénység miatt küzdöttek az életükért az ünnep alatt is. Az elszakadást, a nehéz karácsonyok sötét időszakát sokan, sokféleképpen átérték már, de annál inkább ragyog számunkra az Úr Jézus világra jöttében megmutatkozó, hozzánk lehajló, megváltó szeretet. „A világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be.” /Jn 1,5/ Adjunk hálát, hogy Isten elkészített üdvtervét semmilyen istállóbeli nyomorúság, heródesi üldözés, egyiptomi menekülés, otthontalanság, árulás vagy emberi gonoszság sötétsége nem semmisíthette meg! Adjunk hálát, hogy ha elszakítva is vagyunk egymástól, mindez béke idején történik! Nem vagyunk egyedül a történelemben a nehézségeinkkel! Merítsünk erőt az előttünk járók példájából és adjunk mi is példát gyermekeinknek a rendkívüli karácsony kitartó és leleményes szeretettel való megtöltéséből:

- Imádkozunk a gyerekekkel együtt azokért a családtagokért, ismerősökért, akik küzdenek a koronavírussal;
- Olvassunk közösen a Bibliából, és látogassuk meg a családdal virtuálisan a betlehemi születéstörténetnek és Jézus életének a helyszíneit;
- Beszéljük el gyerekeinknek nagyszüleik, dédszüleik kitarását az ő rendkívüli karácsonyukkor;
- Használjuk ki az online találkozás korunknak adatott előnyét;
- Írjunk levelet, képeslapot azoknak, akik nem használják a mai technikákat;
- Küldjünk friss családi fotót vagy fényképalbumot, hogy közel legyünk azokhoz, akiktől idén távol kell lennünk;
- Hívjunk fel egy idősebb rokont, régi barátot;
- Süssünk a szünetben gyermekeinkkel együtt süteményt, mézeskalácsot, és készítsünk belőlük kisebb, kerítésen is átadható csomagokat;
- Tanítsunk meg egy karácsonyi verset, éneket vagy betlehemest a gyerekeinknek, amelyet az udvaron is elő lehet adni a nagyszülőknek, a szomszédban lakó időseknek, akiket esetleg épp saját szeretteik nem tudnak a vírushelyzet miatt meglátogatni;
- Küldjünk saját kezűleg készített (horgolt, hímzett, barkácsolt, stb...) apró ajándékokat azoknak, akikkel idén nem találkozhatunk!
- Használjuk ki a szűk családdal töltött időt egymásra figyeléssel, régi karácsonyi történetek felolvasásával, a család kedvenc társasjátékával vagy óriási puzzle kirakóval.

Ne felejtsük el, hogy az első karácsony volt éppen annak ideje, amikor Isten Fia is el kellett hagyja mennyei otthonát, hogy emberekhez hasonlóvá legyen, megüresítve és megalázva önmagát, hogy engedelmesen szolgáljon mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig! Vállalta az emberek bűnének elhordozásával járó elszakadást Atyjától, a pokol szenvedését. Csak földi küldetésének betöltése után emelkedett újra Atyjához, ült a jobbára és kapta azt a nevet, amelyre minden térd meghajol. A szeretet éppen ilyen utakat keres 2020-ban is: a cselekedetekben, szavakban, ajándékozásban kifejeződő önzetlen, féltő, óvó, szolgáló szeretet útját – a testi kontaktus szeretetnyelve helyett.

Faragóné Sárdy Emőke

Otthon a templomban – templom az otthonban

A tudomány és a technika vívmányainak megítélése mindig kettős: egyfelől örülünk minden zseniális találmánynak, másfelől viszont gyakran szembesülünk azok árnyoldalaival is. Manapság a számítógép és az okos eszközök megítélése ilyen kettős: vajon építi-e vagy rombolja emberi kapcsolatainkat ezeknek az eszközöknek a mind gyakoribb használata? Azt hiszem, a koronavírus-járvány idején a kételkedőket is meggyőzték ezek az eszközök a maguk hasznosságáról; hiszen azt legmerészebb álmainkban sem képzeltük, hogy egyszer majd még a templomot is otthonunkba fogják hozni.

Hogyan éltük – éljük meg gyülekezetként ezt a különös, új helyzetet, s milyen terheket, kihívást jelentett – jelent mindez lelkészeinknek és családjuknak?

Faragó Csaba nagytiszteletű urat és feleségét, Emókéét kérdeztem elsőként:

A karantén idején nagyon gyorsan sikerült megszervezni az istentiszteletek online közvetítésének lehetőségét. Mi mindennek köszönhető ez a gyorsaság?

Csaba: Röviden a kényszernek! Már évek óta terveztük, hogy az istentiszteleteinket online módon is közvetíteni fogjuk, de soha nem találtuk meg a megfelelő technikai megoldást, hogy ez megvalósuljon. A járvány viszont falhoz állított bennünket. Ebben a helyzetben nem maradt sok időnk, ezért gyülekezetünk számítástechnikai mindent megmozgattak, hogy a közvetítések megvalósuljanak. Ezúton is köszönöm nekik a fáradozásukat!

Emóke: Azon a vasárnapon, amikor már csak korlátozott számban lehetett a templomba belépni, azt az indítást kaptam – hiszem, hogy az Úristentől –, hogy kérjem meg Tóth Zoltit, hogy jó informatikai érzékű fiunknak mutassa meg, mi hogyan működik a stúdióban. Ki tudja – gondoltam –, mikor lesz rá szükség a vírushelyzet fokozódása során, hogy más is kezelni tudja a technikát? Az még engem is meglepett, hogy rögtön a következő vasárnap jött el ennek az ideje...

Sok lelkész megelégedett igehirdetések felvételével és közzétételével, de Ti ragaszkodtatok az istentisztelet teljes liturgiájához és a templombelső helyszínéhez is. Miért?

Csaba: Liturgiai szempontból fontos különbség van egy áhítat, egy hétközi alkalom és egy vasárnapi istentisztelet között. A vasárnapi istentisztelet sokkal több, mint pusztán egy igehirdetés, abban fontos helye és szerepe van az énekeinknek, a bibliaolvasásnak, az imádságoknak és magának a helynek is. Úgy éreztük és érezzük,

hogy ebben a bizonytalan időben még inkább szüksége van erre a többletre a gyülekezetünknek. Miután pedig istentiszteletre készültünk, annak legalkalmasabb helyszíne a mi gyönyörű templomunk. Az online közvetítésekre úgy tekintettünk, mint egy óriási ablakra, amin keresztül akár az egész világ benézhet hozzánk. Emlékszem, amikor feleségemmel 22 évvel ezelőtt összeházasodtunk, olyan sokan jöttek el az esküvőnkre, hogy a templomból kiszorulva, az udvarról, az ablakokon keresztül váltak az ünneplő közösség részévé. Azért imádkoztunk, hogy Isten végezze el ezt most is, hogy az online ablakon keresztül gyülekezetünk tagjai ne csak betekintsenek istentiszteleteinkbe, hanem lélekben leüljenek egy padba és megélik az istentiszteletet.

Nagyon furcsa érzés lehetett az üres padokkal szemben állva prédikálni. Mi tudta pótolni vagy helyettesíteni a gyülekezet arcát, tekintetének reakcióit?

Csaba: Templomunk zárva volt ugyan, de nem volt teljesen üres. Családom, illetve

ve beosztott lelkészünk és felesége jelen volt és egy kis gyülekezetet alkotott. Korábban, amikor egy-egy televíziós felvételre megkeresett az MTV, megtanultam, hogy a szolgálatokat nem a kamerának kell mondanom, hanem először azoknak, akik a felvételen jelen vannak, s csak aztán azoknak is, akik majd a műsort megnézik. Ebből a tapasztalatból merítkezve az istentiszteleten először a mi kis „családi” gyülekezetünkhöz beszéltem, s aztán természetesen az otthonaikban rekedt testvérekhez is. Nagyon sokat jelentett és jelent most is, hogy a közvetítések után kaptunk – kapunk visszajelzéseket. Mert innentől kezdve már arca is lett az online közösségünknek. A következő szolgálatokkor már odaképzelttem magam elé a bejelentkezett testvéreket is. Hálás vagyok az Úr Istennek azért, hogy Szentlelkével felsza-

badított arra, hogy ebben a különleges helyzetben is zavartalanul tudjam/tudjuk folytatni a szolgálatunkat.

Gyermekeitek már a gyülekezeti táborokban is aktív munkatársaitok voltak. De itt vasárnapról vasárnapra felelősségteljes szolgálatot vállaltak ország-világ nyilvánossága előtt, s tették mindezt igen magas színvonalon. Hogyan élték meg ők ezt az időszakot?

Csaba: Azt hiszem, mindenképpen tanulságos volt a számukra. Egyrésztől azért, mert maguk is megtapasztalták, hogy az istentiszteleteinket mindig körülveszi egy szellemi harc, amiben bizony a Sátán igyekszik mindent összekeverni és elrontani bennünk és körülöttünk.

Mi ebben a helyzetben csak akkor tudunk győzedelmeskedni, ha az imádságot, mint rendelkezésre álló lelki fegyvert használjuk. Megvallom őszintén, hogy voltak istentiszteletek, amik előtt feszültebbek voltunk, de aztán megértettük a közös imádság jelentőségét, s ez rendbe tett belőlünk.

Másrészről abba is beletekinthettek, hogy ami az istentiszteleten olyan gördülékenyen történik, azt előzetesen mennyi előkészület előzi meg. Egy-egy alkalmon 3-4 éneket énekelünk - ez nem is olyan sok olyan fiatalok számára, akik óvodás koruktól fogva zeneiskolába járnak –, mégis legalább másfél-két órát próbáltunk előtte.

„Én és az én házam népe az Urat szolgáljuk.” – olvassuk Józsué könyvének a végén. Nagy élmény volt számunkra ezt az ígét az istentisztelet közegében is megélni. S hálát adunk azért, hogy az Úr Isten használt bennünket.

Emőke: Valóban nagy volt a nyomás a gyerekeken, hiszen nem csak a jól ismert gyülekezetnek, falakon belül kellett énekelni egy-egy dicséretet – s ha nem tökéletes, nem baj, mindenki megértő szeretettel dicséri Istent velük együtt –, hanem az éneklés vezetése volt rájuk bízva, ráadásul a világon bárki által, bármikor, végtelenszer visszanezézhető, maradandó „dokumentumfilmként”. Ennek a súlya természetesen a vállukra nehezedett, s ezt az idő előrehaladtával és a nagyobb gyakorlattal sem lehetett sokkal könnyíteni. Nagyon sokat jelentettek ezért a szolgálatukra vonatkozó pozitív visszajelzések, mivel zenei képzettségük révén természetesen tisztában voltak a hiányosságokkal. Ennek tudatában újra meg újra a kamera elé állni csak az Isten iránti engedelmességből fakadóan lehetett.

A stúdióban hasonlóképpen az itt és most feszültsége terhelődött ránk: az az egy, élő lehetőség volt a közvetítésre, amikor minden tökéletesen kellett működjön, nem volt lehetőség az „újrajátszásra”. Nem is ment zökkenőmentesen mindig, de hát nem ez a szakmánk. Azt sokan nem is érezték át szerintem, hogy a gyerekek hétköznap is hatalmas nyomás alatt álltak a hirtelen beállt digitális távoktatás és annak problémái vagy az érettségire készülési bizonytalansága miatt, s nekik a hétvége mégsem a pihenést, hanem az újabb próbát, készültséget, élő adást hozta – s nekik ezt a folyamatos stresszt is hordozniuk kellett. Mégis megpróbáltuk ezeket Isten elé letenni és a Neki való szolgálatból töltődni.

Megdöbbenő látni, hogy azt a kicsit, amink van, és amit családotul odaszántunk Istennek, Ő milyen gazdagon akarta áldani és használni. Emiatt – minden nehézsége ellenére – bizonyágtételként tekintünk vissza arra az időre.

Mint tudjuk, akik Istent szeretik, azoknak minden javukra válik. Mi mindenben vált láthatóvá ebben

az időszakban ennek az Igének az igazsága?

Csaba: Soha nem akartam a gyermekemet belekényszeríteni a szolgálatba. A karantén idején is igyekeztem hangsúlyozni, hogy amit tesznek, ne az édesapjukért tegyék, hanem Istenért. S ők így váltak a munkatársaimmá. Feleségem és az én számomra ez nagy boldogságot jelentett. Azt hiszem, a gyermekem is sokat érték és formálódtak krisztusi hitükben ebben az időszakban.

A gyülekezetünk számára pedig az elszakíttottság mindenképpen felértékelte a templomban és a gyülekezet körében töltött időt. Kiderült, hogy micsoda kincsünk van abban, hogy hétről hétre találkozhatunk. Fontos néha felismerni mindazt a gazdagságot, amit olyan természetesnek veszünk az életünkben.

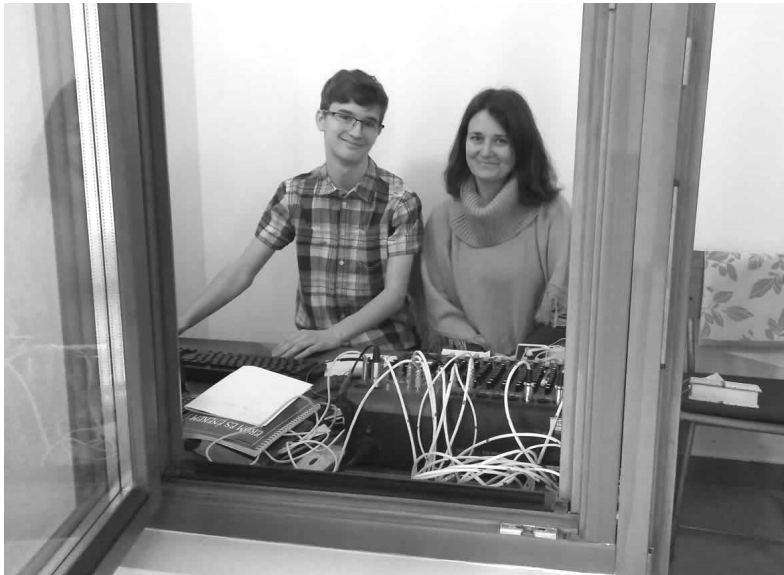
Emőke: Számomra egyértelműen abban, hogy ahogyan Mózes is szabadkozott az alkalmatlansága miatt, mégis Isten kezében hatalmassá vált az ő szolgálata, úgy a mi alkalmatlanságunk is – Istennek adva – sokak számára lett áldássá. S „aki mást felüldít, maga is felüldül”/Péld 11,25/. Közben megtapasztalni azt, hogy a gyermekünk immár szolgálatársainkká váltak, már csak a hab a tortán.

Gyülekezetünk néhány tagjának is tettem fel kérdéseket:

Mennyire sikerült nyugodt, zavartalan körülményeket teremteni az online istentiszteleteken való részvételhez?

Kaizer Zsoltné, Beáta: Mielőtt lehetőség nyílt volna élő online istentiszteleten való részvételre, (betegségemből adódóan) azelőtt ritkán, de felvételnél tekintettem meg, számítógép előtt, fülhallgatóval fejemen, rendszertelen napokon és időszakban.

Miután megjelent az élő közvetítés, bensőségebben tudunk részt venni családommal együtt az igehirdetéseken. A gyerekek iparkodnak beizzítani a technikai eszközöket (számítógépet összekapcsolni a tv-vel), s várják, hogy megjelenjen az a bizonyos értesítés. Ekkor már az egész családnak elcsendesedik, s közösen veszünk részt az istentiszteleten. Nyugodt és zavartalan körülményeket biztosítunk egymásnak.

Horváth-Bártfai Anikó: Nem teljesen, de nagyon igyekeztünk mindent kizárni, és egyre jobban sikerült is. De három kisgyermekünk van (5, 8, 9 évesek), akik nagyon szeretik Isten igéjét hallgatni, és természetes volt nekik, hogy a vírus előtt templomba jártunk, de azért huncutkodásban (és zajkeltésben) sem utolsók. Minden alkalmat megragadtunk a járvány kezdete óta, hogy bekapcsolódjunk, és a gyerekek is örömmel lesték az ismerős arcokat, rajzoltak, hallgatták fél füllel az igét, de azért előfordult, hogy megkérdezték (szerencsére csak ritkán), hogy miért is kell csendben maradni, hiszen nem templomban vagyunk. Igyekeztünk elmondani nekik, hogy de igen, mi most templomban (szeretközösségben) vagyunk, ezen az eddig szokatlan módon is.

Csáky Zsuzsa: Fotelben ülve hallgattam az istentiszteleteket csukott ajtó mögött, fülhallgatóval, így jobban ki tudtam zárni a külvilágot. Csend volt körülöttem, ez is segített abban, hogy nyugodtan végig tudtam hallgatni az alkalmakat.

Kertész Katalin: Számomra zökkenőmentes az online istentiszteleteken való részvétel. Ezúton is szeretném megköszönni a gyülekezeti testvéreknek, informatikusoknak, a háttérben dolgozóknak, hogy biztosítják ezt a lehetőséget, hogy online részt vehessünk az istentiszteleteken. S.D.G.

Érezték-e az online térben is a gyülekezet közösségét, a közös ima erejét, s amit Jézus így jelentett ki: „Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok közöttük.”

Csáky Zsuzsa: Igen, éreztem, volt olyan is, hogy az imaközösség atmoszféráját már akkor megéreztem, amikor bekapcsoltam a közvetítést. A közös Miatyánknál is ez a nyugalom, a hívekkel való egységérzet töltött el.

Kertész Katalin: Becsukom a szemem, és lélekben az Úr házában vagyok. Igen, érzem a közös ima erejét, megnyugszik a lelkem, erőt kapok a mindennapjaimban.

Kaizer Zsoltné, Beáta: Természetesen. Jelen járványhelyzetben, az élő istentisztelet alkalmával most valahogy fordított helyzet állt elő. Saját házunkba, otthonunkba fogadjuk be Isten házát, gyülekezetünk tagjait. Ennél örömtelibb érzés ritkán adatik meg.

Horváth-Bártfai Anikó: Éreztük, és voltak igazán felemelő pillanatok is. De ez nem csak az istentiszteleten magán múlt, bár rendkívül tartalmas volt mind, hanem azon is, mennyire tudtunk akkor elcsendesedni, csak Isten igéjére figyelni. Segítették az elmélyülést az énekek, a dicsőítések, a különleges alkalmak (keresztelő, konfirmálás ...). Annak a tudata, hogy ott lehetünk mi is, beköszönhetünk, erősítette a közösségi érzést, és ez megerősítést kapott abban is, hogy külön köszöntést kaptak a képernyők előtt ülők is minden alkalommal.

Mi hiányzott Nektek legjobban az online istentiszteletekből?

Kaizer Zsoltné, Beáta: Természetesen a személyes találkozások, egy üdvözlés, egy mosoly.

Csáky Zsuzsa: Hiányzott az, hogy a templomban kevésbé kalandozik el a figyelmem, összeszedettebbnek érzem magam, itthon a nagy kényelem hatására kicsit szétszórtabbak a gondolataim.

Horváth-Bártfai Anikó: Hiányzott a személyes beszélgetés a közelállókval, pár szó az istentisztelet után, egy-két kedves mondat a kevésbé ismerősökkel - ez nem pótolható. De hálásak vagyunk, hogy így is együtt tudtunk lenni.

Kertész Katalin: Véleményem szerint minden a legnagyobb precizitással van megszervezve ahhoz, hogy mindenki azt érezhesse, hogy az Úr házában van.

Mi volt a legszebb, legfelemelőbb élményetek az online istentiszteleteken?

Kaizer Zsoltné, Beáta: Számomra mindig a zsoltárok éneklése.

Csáky Zsuzsa: A legszebb élményem az áldás vétele volt alkalomról alkalomra, akkor éreztem magamhoz leginkább közel Istent és a közösséget.

Kertész Katalin: A legszebb, legfelemelőbb élményem a húsvéti úrvacsorára való készülődés volt. Az, hogy a saját otthonomban megteríthettem az Úr asztalát és együtt úrvacsorázhattam itt, a nagyvilágban az otthoni gyülekezeti testvérekkel. Nagy élmény a gyerek istentiszteleteken való részvételem is, nagyon hálás vagyok érte.

Horváth-Bártfai Anikó: A legmeghatóbb mindig az volt, amikor a gyerekeket megérintette az ige. Az első istentiszteletek egyike alatt mindhárman „Csaba bácsinak” rajzoltak, amit el is juttattunk neki, és hálásan hallottuk utána, hogy milyen megbecsülésben vannak a gyermekeink rajzai.

A nemrég indult online gyermek istentiszteletekért pedig külön öröm tölti el a szívünket, nagyon sokat adnak.

De biztosan tudjuk, hogy az azokat készítőknak rengeteg munkája van benne. Áldást kívánunk mind a gyermek, mind a felnőtt istentisztelet készítőire, munkájukra, életükre!

Kaizer Zsoltné, Beáta: Itt szeretném megköszönni azt a szolgálatot, hogy lehetővé teszik az élő online istentiszteletet. Természetesen nem csak a vasárnapi, hanem a bűnbánati alkalomra, istentiszteletre gondolok.

Ender Pálné, Jolika néni: Én nagyra értékelem ezt a lehetőséget, mert máskülönben nem tudnám hallgatni az istentiszteletet az egészségi állapotom miatt. Így viszont egy kis lelki ápolásban lehet részem, amire ebben a zűrzavaros világban nagy szükség van! Sajnálom azokat a betegeket, akiknek nincs lehetőségük nézni és hallgatni! Hálás szívvel köszönöm a Csaba és Tamás tiszteletes uraknak és mindazoknak, akik hozzájárulnak, hogy a lakásunkból tudjunk feltöltődni lelkileg! Külön köszönöm szépen Tamás Tiszteletes úrnak a napi szép és tanulságos, lélekhez szóló igéket, amiket küld nekünk!

Szadainé Somogyi Erika

A járvány hatása gyülekezetünk gazdálkodására

Mint a testvérek előtt ismeretes, egyházközségünk önállóan gazdálkodik. Ennek megfelelően év elején (januárban) a presbitérium megalkotja a költségvetést. Így indult ez az idén is, majd jött a járvány. Március 15-től két hónapon keresztül zárva volt a templomajtó, és csak interneten lehetett az istentiszteletnek részese lenni. Utána a korlátozásokban fokozatos enyhítés történt egészen az őszi, második hullámig. Mit jelentett mindez gazdálkodásunkra nézve?

Önállóságunk azt is jelenti, hogy gyülekezeti tagjaink egyházfenntartói járulékaik, perselypénzei és egyéb adományai biztosítják a lelkészi és beosztott lelkészi állás fenntartását, az ingatlanjaink rezsijét, a lelkészi hivatal működését, gyülekezeti eseményeink megtartását, és mindezeket túl tartalékot is kell(ene) belőle képezni a szükségessé váló felújításokra, beruházásokra.

Ha a járványhelyzetben nem tartunk semmilyen közösségi rendezvényt, akkor is szükséges annyi bevétel, hogy az állandó kiadásokat fizetni tudjuk.

Köszönjük, hogy gyülekezeti tagjaink ezt megértették, amit bevételeink alakulása bizonyít.

Amíg a korábbi években jellemző volt az év végi járulékredezés, idén az első félévben már a várt összeg 60%-a befolyt.

Félévet tekintve a perselypénzből „csak” kb. 45%-ot kaptunk az éves tervhez képest, de a március 15-tel

kezdődő két hónapban az időarányos terv 75%-ra teljesült. Ez nagyon magas arány! Azt mutatja, hogy a testvérek meghallották az üzenetet, és banki átutalással vagy „perselypénz” megjelölésű borítékjaik eljuttatásával jórészt pótolták az istentisztelet látogatásának elmaradásával együtt járó perselyadomány hiányát. (Megjegyzem: most, év vége felé a perselypénz bevételeink fentebb írt hiánya teljesen megszűnt.)

Még nagyobb csodákat élhettünk meg az általános, „Isten dicsőségére” lekönyvelt adományokat tekintve. Márciusban egy magát nyilvánosan megnevezni nem akaró adakozó kimagaslóan nagy összeget hozott el (milliókra gondoljunk) és ezen felül még abban a két korlátozott hónapban további hat havi tervnek megfelelő adományt kaptunk!

Mit mondjunk ezután?

Hála legyen a Szentlélek Istennek, aki késszé tette a testvérek szívét az anyagiakban megmutatkozó áldozathozatalra!

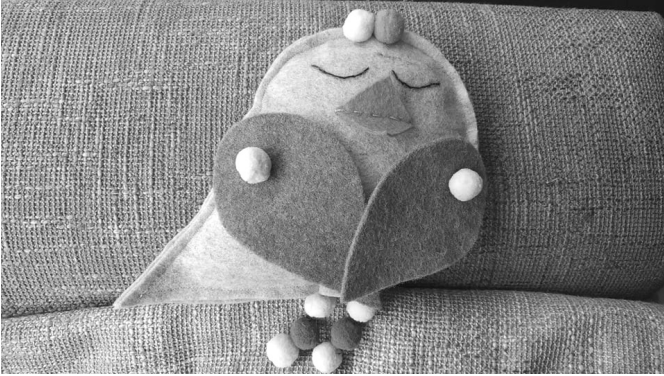
„Istennek pedig van hatalma arra, hogy minden kegyelmét kiáraszsa rátok, hogy mindenütt mindenkor minden szükségessel rendelkezettek és bőségekből jusson minden jó cselekedetre.” (2Kor 9,8)

Soli Deo Gloria!

Tóth Károly presbiter

IMAdárka

Körülbelül két éve motoszkál bennem, hogy hitoktatóként hogyan tudnám a gyerekekhez minél közelebb vinni az imádságot. A hittan órákon belül is fontos szerepet kapott mindig az ima, de amikor arról kérdeztem a gyerekeket, hogy otthon milyen rendszeresen beszélgetnek Istennel, és egyedül szoktak-e imádkozni vagy a szülőikkel, általában azt a választ kaptam, hogy nem jut eszükbe, és egyáltalán nem imádkoznak otthon, csak velem a hittan órán. Néhány családban fontosnak tartják az esti, lefekvés előtti közös imádkozást az ágyban vagy az étkezések előtti, utáni kötött imát, de ezt tényleg nagyon kevés helyen gyakorolják. Idén, a tavaszi karantén időszakában több időm adódott, hogy Isten Igéjével töltődjek, és a sok csendességben eltöltött idő gyümölcse lett az Imadárka.

Mi is az **Imadárka**?

Egy kedves kis madárka, melyet gyapjúfilcből készítettem, és az imádság fő részeit tanítom meg vele a gyermekeknek, amit otthon is tudnak alkalmazni. Ennek a kis madárkának a testrészei segítik őket, hogyan imádkozzanak hittan órán vagy esténként otthon:

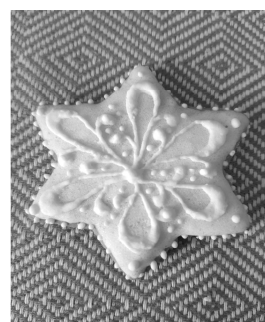
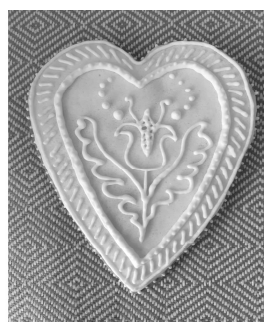
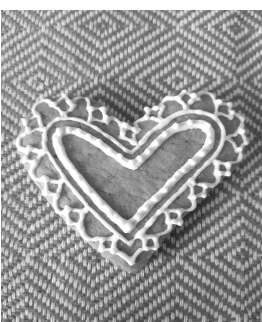
1. **Imadárka csőre:** az első és legfontosabb, hogy Istent dicsérjük és adjunk hálát Neki minden ajándékáért, amit aznap átélünk. Ránézünk a madárka csőrére vagy megfogjuk a kezünkkel, és tudjuk, hogy Istent dicsérnünk kell!
2. **Imadárka becsukott, bűnbánó szeme:** a második, ami fontos, hogy gondoljuk végig, mi az, amit helytelenül tettünk azon a napon. Kit bántottunk meg, mi az, amiben engedetlenek voltunk, és kérjünk bocsánatot azokért Istentől. Az **Imadárka bűnbánó szeme** emlékeztet minket erre.
3. **Imadárka előrenyújtott szárnyai:** az imádság végén pedig jöhetnek a kérések. Önmagunknak is kérhetünk, de ami még fontosabb, hogy imádkozzunk másokért. Az **Imadárka szárnyait** mozgatni lehet előre-hátra, így tudjuk kérő mozdulatba tenni, ami nagyban segíti a gyerekek számára az imádságot élővé tenni.

Szeptember óta használjuk az Imadárkát, és azóta sokkal többen imádkoznak otthon. Sőt, többen jelezték, hogy a szüleiket is bevonták az imádságba, ami nagy boldogsággal tölt el. Jó néhány gyerekkel készítettünk kis Imadárkát, de akikkel nem tudtunk (főleg a kisebbekkel, mert bonyolult megcsinálni), azok otthon a kedvenc plüss állatuk segítségével imádkoznak. Terveim között szerepel, hogy gyermekeknek szóló imanaplót is készítek, ami talán még inkább fogja őket inspirálni az Istennel való szorosabb kapcsolatra.

Kérem ennek a lapnak az olvasóit, hogy imádkozzanak azért, hogy a gyermekek életében is mindennapivá válhasson az Istennel való kapcsolat.

„Szüntelen imádkozzatok!” 1. Thesz. 5,17

Keményné Erzsike

A mézeskalácsokat készítette Csáky Zsuzsa

Beszámoló az Építő Kövek Alapítvány 2020-as évi alapítványi eseményeiről

Kuratóriumunk az év első félévi ülését 2020. február 13-án a Dunaharaszti Református Egyházközség hivatali helyiségében tartotta. Az alapítványnak 1.012.000 Ft lekötött alaptőkéje és 424.790 Ft mobilizálható tőkéje volt az első félévben. Ebből 2020-ban is elsősorban az „Áldás, békesség!” gyülekezeti újság nyomtatásának finanszírozását, az ifjúsági tábor támogatását, egy létra vásárlását és a könyvelői díjat terveztük. A koronavírus-helyzet azonban megváltoztatta a tervezésünket. Az ifjúsági tábort 240.000 Ft-tal, a Presbiter újság előfizetését 45.000 Ft-tal támogattuk, valamint kifizettük a könyvelési díjat, 60.000 Ft-ot.

A második félévben jelentős bevételünk volt, a személyi jövedelemadó 1%-ából 702.280 Forintot utalt a NAV. Köszönjük a testvéreknek, és a jövőben is várjuk támogatásukat! Beszámolóinkat egyrészt a törvényi kötelezettségek miatt, másrészt a testvérek tájékoztatására készítjük el. A második félévi kuratóriumi ülést még nem tartottuk meg. Terveink szerint saját gyülekezeti naptárat készítünk, valamint az idősek karácsonyi ajándékainak beszerzését tervezi a kuratórium.

Ezúton is köszönöm a testvérek támogató adományait és a kuratóriumi tagok felelősségteljes munkáját.

Kérjük, a továbbiakban is támogassák adományaikkal az alapítványt, és a személyi jövedelemadó 1%-áról rendelkező nyilatkozatot se felejtsek el kitölteni!

Zsigmond Károly, az alapítvány kuratóriumának elnöke

Ifjúsági életünk a koronavírus idején

Gyülekezetünk ifjúságának egy nagy akadályon kellett átvergődnie. Ahhoz tudnám ezt hasonlítani, mint mikor tavasszal a gyümölcsfák virágbimbói kipattannak, akkor a legérzékenyebbek a fagyra, és az mégis eléri őket. 2020-ban voltak fagyok. A fiatalok számára a legmeghatározóbb és legfontosabb, hogy egy olyan közösséghez tartozzanak, ahol elfogadásban, szeretetben és támogatásban van részük. Mind a nagyobb korosztályban, mind a konfirmandusok között beinduló és éppen ilyen, virágbimbóit bontogató tavaszon jött el a fagy. A koronavírus okozta tavaszi lezárások, a közösségi életnek, a személyes találkozásoknak korlátozása mindenképpen sokkélként érte őket és – bevallom – engem is.

A fiatalok különösen is érzékenyek a közösséget ért változásokra, de emellett rugalmasabban és gyorsabban tudnak alkalmazkodni is az új helyzetekhez. Éppen ezért, amikor az online világban kellett megtalálni magunkat, akkor egész hamar sikerült kreatív ötleteikkel színesebbé tenni az alkalmainkat. Volt internetes képkeresés, hangulatjelekkel kifejezett „hogya vagy?” kör. Hamar jelentkezett az az igény, hogy mivel csak virtuálisan tudunk találkozni, legyen lehetőség arra, hogy többször beszélgessenek. Hétfőnként ezért egy „kibeszélő estet” tartottunk, amikor az általuk felvetett kérdésekről beszélgettünk, beleértve a párkapcsolat, szerelem, keresztyén randizás, pénz, érzelmek, önállóság és még sok egyéb kérdésköröket. Péntekenként pedig a szokott rendben ifjúsági órákra gyűltünk össze az ige köré. Emellett hétköznapokra kihívássorozatot készítettünk, hogy a karantén idején se felejtjük el a mindennapi lelki kenyerünket, illetve, hogy az elcsendesedésben, lelassulásban rejlő lehetőségeket is jobban kiaknázhassuk. A fiatalabb korosztály számára is tartottunk egy hétközi ifit, amit a változó körülményekhez igazodva különféle időpontokban valósítottunk meg.

Nyáron végre lehetett személyesen is találkozni, így nem tartottunk szünetet az ifiórákban, viszont a távolságtartásra figyelve és a biztonság kedvéért a templomkertben találkoztunk, sokat röplabdáztunk és megküzdöttünk a szúnyogokkal. A jól megszokott rágcsálnivalókon és az egymást megérintő játékokon túl a nyári táborainkról is le kellett mondanunk, ami mindannyiunknak fájdalmas megtapasztalást jelentett. Helyette többszöri biciklizést és egy-egy egyéb programot szerveztünk, mint például a szigetcsépi strandolást.

Augusztusban a Református Fiatalok Szövetsége (Refisz) által szervezett országos táborban közel 20 fővel vettünk részt gyülekezetünk fiataljai közül. Ezt az egyhetes találkozást gyülekezetünk és az Építő Kövek Alapítványa hatalmas összeggel támogatta, amit ezúton is hálás szívvel köszönünk. Ez a tábor felüdülés és hiánypótló lehetőség volt, amit jelez a nagyszámú részvételünk is.

A szeptember nemcsak a tanévkezdés miatt hozott változást a gyülekezeti fiataljaink számára, hanem azért is, mert az ifjúsági csoportokban strukturális újításokat vezettünk be. A nagyobb korosztály fiatal felnőtt körként folytatja tovább útját, ami nagyobb felelősséggel, fiatal felnőtt igei alkalomtartókkal jár, míg a fiatalabb korosztály megszabadulva a „kisifí” degradáló megnevezésétől Csipkebokor ifi néven tölti be küldetését. Ehhez az átálláshoz szükség volt újabb szolgálókra, így a már amúgy is elszánt fiatalokkal egy képzést kezdtünk el. Kétheti rendszerességgel jelezhetünk vissza a szolgálatok kapcsán és fejlődhetünk közösen az ifjúsági bibliaórák gyakorlatában és elméletében. Nagy öröm

(folytatás a 9. oldalon)

Koronavírus-helyzet a gyülekezetünkben

2020 egy különösen nehéz év az egész világ számára, hiszen a koronavírus okozta felfordulás, a nagymértékű fertőzési arány és a betegséggel járó tünetek és szövdmények híre vagy tapasztalata nem hagyja érintetlenül az emberiséget. Ez a világméretű járvány természetesen a gyülekezetünk életére is hatással volt, van és valószínűleg még egy jó darabig lesz is.

Tavasszal, mikor több helyen is felütötte fejét a vírus, akkor az országos szintű lezárásokat, iskolabezárásokat, különféle korlátozásokat nagyon hamar követte az egyházi ajánlás, amiben mindezeket megerősítették gyülekezeti szinten is. Hirtelen jött a hír és az átállás, a templomunk ajtaját bezártuk, és csak az istentiszteleten szolgálók (két lelkész és családjuk) vehettek részt az alkalmakon. Emiatt online, élő istentiszteleti közvetítésekbe kezdtünk, új kamerát vásároltunk, hogy még jobb minőségben tudjuk elkészíteni a felvételeket, új közvetítő programot kezdtünk el használni, amibe hirtelen kellett beletanulnia a szolgálóknak. Két alkalommal televíziós, magas minőségű felvételt is finanszíroztunk.

Az igehirdetőknek, technikai szolgálóknak, hitoktatóknak rugalmassága kellett ahhoz, hogy szinte egyik napról a másikra teljesen átálljanak erre az új rendszerre, hogy az online világ útvesztőiben és technikai akadályain túl a gyülekezeti életünk ne álljon meg, hanem tovább tudjuk folytatni a szolgálatot. Furcsa, életidegen és természetellenes volt az üres templomban prédikálni vagy egy képernyő előtt hittanórát tartani, de hasonlóan nehéz volt a gyülekezeti tagoknak is a megszokott találkozások és személyes légkör helyett egy-egy képernyő előtt részt venni az istentiszteleten vagy hétközi alkalmon.

Ezek után a nyári időszak a felszabadulás és az enyhítések ideje volt. Újra el lehetett jönni a templomba, újra be lehetett ülni a padokba, újra a testvérek szemébe lehetett nézni. Emellett azért a gyülekezetünkben ekkor is fontosnak tartottuk az elővigyázatosságot, így a távolságtartásra, a kézfertőtlenítésre és a szájaszk viselésére folyamatosan figyeltünk és figyelmeztettünk mind a mai napig, sőt, a gyülekezeti alkalmainkon mindezeket meg is követeltük.

Az újbóli találkozás lehetőségét úgy gondolom, hogy legtöbbször örömmel és hálával fogadta. Egészen más-képpen tekintettünk arra az ajándékra és szabadságra, hogy a nyitott diplomaját átélhetjük. Lelkipásztorként pedig felemelő volt megélni, hogy a templompadokban újra a megszokott tekintetekkel találkozhatunk. Az online közvetítések ekkor sem szűntek meg, többen otthonról csatlakoztak be elővigyázatosságból, így az élő és az online jelenlét kettősségében teltek a szolgálatok, hétközi alkalmak.

Az elmúlt évekhez képest a nyári időszak is más volt, nem szüneteltettük a bibliaórák közösséget, viszont az elővigyázatosság jegyében a megszokott nyári gyermeküket és ifjúsági táborainkat lemondtuk. Őszességében tehát örömteli volt a korlátozásokat követően újra találkozni, de érezhetően ott lebegett folyamatosan a levegőben a felelősségnek és az ebből fakadó óvásnak a feszültsége.

Elérkezett az ősz. Már korábban is megjelent a hírekben a „második hullám”, ami valóban nagy erővel söpör végig a világon. Egész tavasszal annyian fertőződtek meg hazánkban, mint most naponként. A novemberi korlátozásoknak és újbóli szigorításoknak köszönhetően gyülekezeti életünket újra a virtuális térbe kell áthelyezni, vagyis a vasárnapi istentiszteletet ismételten csak a You Tube-csatornánkon való élő közvetítéssel lehet követni és abba bekapcsolódni, a bibliaórák 12 fős, zárt online csoportokban folytatják útjukat. Az egyéb hétközi alkalmak, vagyis a női bibliatanulmányozó kör, az ifjúsági bibliaórák körök is virtuálisan tartják meg alkalmukat.

Nem tudjuk, hogy a tél mit tartogat számunkra, de az biztos, hogy továbbra is felelősséggel és az Istenben való rendíthetetlen bizalommal kell folytatni utunkat, keresve az új helyzetekben is Urunk vezetését, útmutatását, bátorítását. Imádkozunk, hogy minél hamarabb szűnjön meg ennek a vírusnak a borzalma, és hogy vegyük észre: nem mehetünk ugyanazon az úton tovább, mint amin eddig jártunk! Mindenképpen megtérésre, globális és személyes életünk újraértékelésére, újratervezésére hív bennünket ez az időszak!

Korsós Tamás beosztott lelkész

(folytatás a 8. oldalról)

látni, hogyan formál Isten résztvevőből szolgálói hozzáállást és felelősséget.

Most, hogy újra a virtuális világba kényszerülünk, reméljük, hogy az online oktatás okozta kiégés és fáradtság nem veszi el a nyitottságot attól, hogy ugyanezen csatornán keresztül Isten megújító, bátorító és megerősítő Igéjével és az egymással való közösség korlátozott, de mégis valóságos megtapasztalásával éljünk.

Korsós Tamás beosztott lelkész

Könyvajánló

Tapolyai Emőke:

Harmóniában múltunkkal, jelenünkkel és jövőnkkel
(Harmat Kiadó, 2017)

Kedves Testvérek!

A hideg, sötét, téli esteiken, a pandémia idején és még inkább karácsony küszöbén jó megállni és rátekinteni az eddigi életünkre: honnan jövünk, és merre tartunk? „Múltunk meghatározó része jelen életünknek éppúgy, ahogy a jelenhez való viszonyulásunk is meghatározza jövőnket. De hogyan kezeljük múltunkat, hogy felébredhessen bennünk a remény? És mit kezdünk a jelenünkkel, hogy megragadhassuk a holnapot?”

Szeretettel ajánlom Tapolyai Emőke keresztény klinikai és pasztorálpszichológus élettel és hittel átitatott könyvét, amely segít, végigkísér az úton. Enged alámerülni és gyógyulni, felemelkedni és életünk alapját megszilárdítani. A „Harmóniában múltunkkal, jelenünkkel és jövőnkkel” című könyv a Harmat Kiadó gondozásában jelent meg 2017-ben.

Első része a múlton vezet végig hétköznapi emberek története alapján. Hogyan lehet szembenézni és feldolgozni a múltunk veszteségeit, sebeit, hogyan fogadhatjuk el korlátainkat, mit kezdünk a bűntudatunkkal?

Dönthetünk a hála mellett. A hála annak meglátása, hogy Isten miként állt mellettem a sötétség óráiban, elindítja azt a folyamatot, hogy elégedetten viszonyuljak a jelenemhez és bizalommal kapaszkodjak bele Istenbe a jövőmet illetően is.

A könyv második része a jelen életünk átgondolására készített. Korunk új „vallása” a vágyainkat tette értékrendünk alapjává, a vágyainkhoz való jogosultságunkat hirdeti. Ezzel szemben a szerző Pál apostollal együtt /Fil.4:11-13/ a jelen életünkben **az elégedettséget hangsúlyozza.**

Számomra talán a könyv leghangsúlyosabb gondolata, hogy a megelégedettség egy döntés. Törekvés arra, hogy ne a hiányaink legyenek hangsúlyosak az életünkben, a kapcsolatainkban, s abban, ahogyan magunkra nézünk. Identitásunkat arra alapozhatjuk, ami maradandó. „Az áldásokkal, a csodákkal, az életünk gazdagságával való elégedettség nem lesöpri sebeink fájdalmát, nem hitelteleníti azokat, csupán áthelyezi a fókusz a hiányról arra, amink van, mert egyedül így lehet szabadon élni.” A könyv arra inspirál, hogy átgondoljuk, mi az életünk, identitásunk legmélyebb beton alapja, amelyre valóban érdemes építeni. „Egyetlen igazságunk, hogy az vagyok, akit Isten szeret” – hangsúlyozza az író.

A könyv hátralevő részében a jövőbe vetett bizalomról olvashatunk. Reményről, félelemről, bátorságról, türelemről, a valódi szabadságról – amely az Istentől való függés –, Isten vezetéséről és arról a reményről, amely túlmutat a halálon...

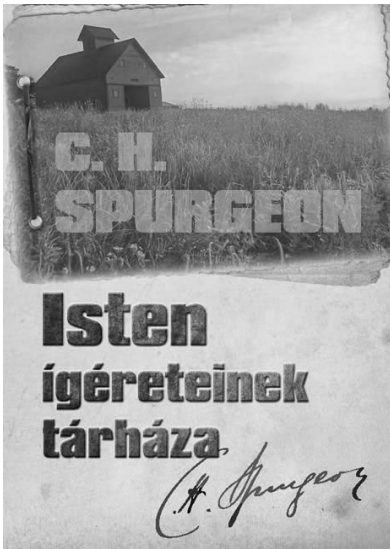
Szeretettel ajánlom ezt a tartalmas olvasmányt elolvasásra, ajándékozásra!

Ajánlom továbbá a **Kandela Központ honlapját**, ahol az író értékes előadásai, írásai, rövid gondolatai találhatóak, valamint a „Gondolatok elvitelre” sorozatot a **You Tube-csatornán.**

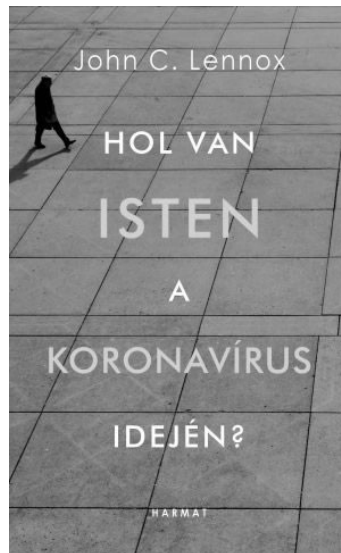
Áldott ünnepet kívánok!

Draskóczy Ildikó

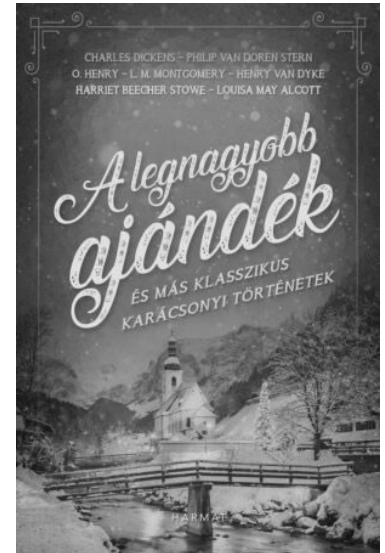
Könyvajánló

C.H. Spurgeon
Isten ígéreteinek tárháza

John C. Lennox
Hol van Isten a koronavírus idején?

A legnagyobb ajándék
és más klasszikus karácsonyi történetek

Hétköznapijainkat és ünnepeinket, a mindennapi rutinunkat, sajnos életeket is a vírus határoz meg. Ha most keresünk vigasztalást, reményt és irgalmat, eszünkbe juthat egy-egy ige, őseink, szeretteink kitartása, hősiessége a nehezebbnél nehezebb korszakokban. Magam is sokszor gondolok drága nagyszüleimre, akik két világháborút meg- és átélve az előbbieken példát mutattak nekem. De legtöbbször olvasok egy-egy régi könyvet, és szinte minden nap leveszem a polcról a sokaknak ismert kis könyvecskét: **C. H. Spurgeon: „Isten ígéreteinek tárháza” (Evangéliumi Kiadó)**. Ma, amikor ezt a cikket írom – november ötödikén –, ezek a sorok szólnak hozzám: *„Ha Urunk mindig olyan keményen bánna velünk, ahogyan azt olykor teszi, reményt vesztetten, kábultan és nyomorultul elpusztulnánk. Ne veszítsd hát el reménységedet, én lelkem! Az Úr hamarosan véget vet a fenyítésnek. Tarts ki benne, hiszen az Úr tart téged és átsegít rajta...Ezért ne rémítsen meg a keserves jelen,...”*. Rápillantok a következő nap igéjére. *„Gyönyörködj az Úrban, és megadja szíved kéréseit.”* (Zsolt 34, 7) Ez a sor pedig a konfirmációs emléklapomon van! Mennyi reményt hoz ez az ige is! Olvassuk, forgassuk ezt a könyvet, bizonyára sokaknak megvan, és nap, mint nap találunk benne nekik szóló, elgondolkodtató sorokat.

A szenvedő, féltő és hitében ingatag ember jól ismert vádja: *„Hol van Isten, amikor én / engemet...?”*. Most is így van, amikor a betegség és halál réme férközött az emberek énjébe. És ez a címe az aktuális könyvnek is **John C. Lennox** tollából: **„Hol van Isten a koronavírus idején?” (Harmat Kiadó 2020)**. A szerző professzor ezt a vádat reménységgé tudja formálni egy kötetlen beszélgetés formájában.

Az ünnepek, főleg karácsony körül elhangzik nem egyszer, de százszor: **„AJÁNDÉK”**. Ha az nagy, drága és sok, megkapja a „legnagyobb” jelzőt is. Sokan vagyunk, akik nem az előbbinek örülünk, és tölt el bennünket az ünnep áhíta, hanem valami másnak, ami nem kézzel fogható, hanem egy megfoghatatlan derű és bizodalom. Ezért hadd ajánljam a nemrég megjelent könyvet, melyet akár a családok is elővehetnek, sőt, felolvashatnak belőle – szóval mindannyian –, amelynek a címe: **„A legnagyobb ajándék – és más klasszikus karácsonyi történetek” (Harmat Kiadó, 2020)**. Több szerző elbeszéléseiből állították össze, tanulságos, szép kötet.

Szeretettel ajánlom az ünnepekre. Már most ráhangolódva kívánok minden kedves olvasónak áldott, békés és reményteljes karácsonyt, az új esztendőbe vetett krisztusi hittel!

Szabó Borbála Eszter

Istentiszteleteink karácsonykor:

24., csütörtök	17.00 óra	Szenteste
25., péntek	10.00 óra	Karácsony első napja
26., szombat	17.00 óra	Karácsony másodnapján a televízióban közvetített istentiszteletet ajánljuk

Áldott karácsonyt, békés új évet kívánunk kedves olvasóinknak!

A Dunaharaszti Református Egyházközség 2020-as anyakönyvi adatai (november 30.)

Megkereszteltek

- Csordás Vencel
- Drexler Sára
- Farkas Dominik Marcell
- Fábíán Máté Marcell
- Jenei Zsófia
- Szacsko Zsombor
- Vászín János Zoltán

Konfirmáltak

Felnőttek:

- Faragó Eszter
- Frumné Braxa Elizabeth
- Miczák Patrik

Serdülőök:

- Agócs Gréta
- Ágics Barbara Dóra
- Csányi András
- Csányi Ákos
- Fajta Réka
- Faragó Nándor
- Földesi Szabolcs
- Földesi Tímea
- Garamszegi Boglárka
- Győri Attila
- Halmágyi Zsófia
- Jezsoviczky Balázs
- Kaizer Sára
- Kenyeri Csenge Réka
- Kollarics Milla Katalin
- Kolozsvári Enikő
- Kovács Emese Ajna
- Nemes Áron
- Papp Noémi Orsolya
- Steckel Fanni
- Szabó Liliána Viktória
- Tordai Sándor
- Turóczy Béla
- Verbiás Fanni
- Virág Kitti

◦ **Házasságot kötöttek**

- Csernus Zoltán Sándor & Fazekas Ágnes
- Garamszegi Géza & Gál Györgyi
- Markó Tibor & Erdélyi Anett
- Szenté László Frigyes & Szilágyi Magdolna
- Szilágyi Zoltán & Hortobágyi Eszter
- Nagy Attila & Fábíán Éva
- Scherczer Róbert & Kis Zsanett
- Váczi Gábor & Laborczy Boglárka

Elhunytak (november 30-ig)

- Kovács Zsigmond
- Helle Ferenc
- Fekete Sándorné
- Németh János
- Juhász Bálintné
- Ender Pál
- Farkas Ferenc
- Boldog Imre László
- Gábor Lajos
- Szűcs Lászlóné
- Baracskai Mihály
- Tasnádi Izabella
- Hidán Jenő
- Rozsnyói Sándor Ferencné
- Kardos Sándor
- Marsi Istvánné
- Turák Béla Antal
- Székely Dénes Csaba
- Szilágyi Istvánné
- Leéb Istvánné
- Riskó Lászlóné
- Ketterer Árpádné
- Duló Imre
- Gilicze Lászlóné
- Horváth Béláné
- Boczka Mihályné
- Demjén Csaba dr.
- Juhász Imre